

Sygn. akt II C 95/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 kwietnia 2018 r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie Wydział II Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Orłonek

Protokolant : Anna Jędruszek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 kwietnia 2018 r. w S.

sprawy z powództwa **Banku (...) spółki akcyjnej w W.**

przeciwko **O. P.**

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę **5 417 zł** (pięć tysięcy czterysta siedemnaście) tytułem kosztów postępowania.

Sygn. akt II C 95/18

UZASADNIENIE

Powódka Bank (...) Spółka Akcyjna w W. wniosła pozew przeciwko O. P. domagając się zapłaty kwoty 54 763,05 zł z odsetkami umownymi i kosztami postępowania.

W uzasadnieniu pozwu powódka podniosła, że zobowiązanie wynika z zawartej między stronami umowy kredytu z dnia 23 października 2013 r. Pozwany nie wywiązał się z postanowień zawartej umowy dlatego też powódka wypowiedziała ją co skutkowało postawieniem w stan wymagalności całej kwoty zadłużenia. Powódka wskazała, że roszczenie stało się wymagalne w dniu 7 listopada 2016 r.

W sprzecznie od wydanego w niniejszej sprawie nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na swoją rzecz kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych z uwzględnieniem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Pozwany zaprzeczył wszystkim twierdzeniom pozwu za wyjątkiem tego, iż zawarł umowę kredytu w powódką. Pozwany zaprzeczył temu aby nie zapłacił terminowo rat kredytowych. Pozwany zaprzeczył skuteczności wypowiedzenia mu umowy kredytu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 października 2013 r. strony zawarły umowę kredytu na kwotę 100 000 zł z przeznaczeniem na cele konsumpcyjne. Kredyt oprocentowany został stałą stopą procentową wynoszącą 16%. Termin spłaty kredytu ustalony został na dzień 23 października 2018 r. Kredyt miał być spłacany w równych ratach miesięcznych. Prowizja za udzielenie kredytu wynosiła 5 000 zł i została pobrana w dniu podpisania umowy kredytu.

Dowód:

- umowa kredytu – k. 23-27
- raport kredytowy – k. 28-30
- wniosek o udzielenie kredytu – k. 31-37
- dyspozycja pobrania prowizji – k. 39

W dniu 16 września 2016 r. powódka sporządziła wypowiedzenie umowy kredytu.

Dowód:

- wypowiedzenie – k. 44

W dniu 31 grudnia 2016 r. powódka sporządziła wyciąg z ksiąg bankowych w którym wskazała, że pozwany jest zobowiązany do zapłaty na rzecz powódki tytułem umowy kredytu z dnia 23 października 2013 r. koty 54 763,05 zł na którą to kwotę składa się kwota kapitału – 52 464,65 zł, kwota 1425,58 zł tytułem odsetek umownych oraz kwota 862,91 zł tytułem odsetek karnych.

Dowód:

- wyciąg z ksiąg bankowych – k. 16

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się niezasadne w całości.

Podstawę prawną dochodzonego roszczenia stanowił przepis art. 69 ust. 1 ustawy – Prawo bankowe, który stanowi, że przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Zgodnie z art. 321 k.p.c. Sąd nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem ani zasadzać ponad żądanie.

Twierdzenia pozwu opierały się na faktach związanych z wypowiedzeniem umowy kredytu i postawieniem go w stan natychmiastowej wymagalności. Kredyt miał być spłacony do 23 października 2018 r. a zatem na dzień wyrokowania termin spłaty nie upłynął. Twierdzenia pozwu nie opierały się przy tym na faktach związanych z uchybieniem płatności poszczególnych rat kredytu wymagalnych do dnia wyrokowania.

Zgodnie z art. 6 k.c. i 232 k.p.c. ciężar dowodu spoczywał na powódce. Przy tak określonej podstawie faktycznej pozwu obowiązkiem powódki było wykazanie, iż doszło do skutecznego wypowiedzenia umowy kredytu. Zgodnie zaś z § 20.1 umowy Bank mógł wypowiedzieć umowę kredytu m.in. w sytuacji gdy kredytobiorca nie zapłaci w terminie określonym w umowie rat, o których mowa w § 14 za co najmniej dwa okresy płatności po uprzednim wezwaniu kredytobiorcy do zapłaty zaległych rat lub ich części w terminie nie krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy. Wypowiedzenie winno być złożone w formie pisemnej pod rygorem nieważności. Zgodnie zaś z § 21.1 pkt 1 i 3 umowy wszelką korespondencję do klienta Bank winien przysyłać na wskazany przez niego adres a tylko dwukrotne awizowanie stwarzało domniemanie skuteczności doręczenia.

Pozwany w sprzeciwie wyraźnie i jednoznacznie zaprzeczył skuteczności wypowiedzenia.

Z przedłożonego przez powódkę materiału dowodowego nie wynika po pierwsze – czy wypowiedzenie poprzedzone zostało wezwaniem do zapłaty oraz jakiego rodzaju zaległości stały się przyczyną wypowiedzenia. Po drugie, Bank nie

wykazał aby skutecznie doręczył pozwanemu owo wypowiedzenie. Dziwi, że przy tak dużej wartości przedmiotu sporu, powodowy Bank zaniechał tak elementarnych obowiązków dowodowych. Wobec zaś niewykazania skuteczności wypowiedzenia, przyjąć należało, że nie wykazana została podstawa faktyczna pozwu. Wobec treści art. 321 k.p.c. jak również wobec nieprzedłożenia harmonogramu spłaty nie było nawet możliwości ustalenia z zapłatą jakiej wysokości wymagalnych rat zalega pozwany. Powyższe skutkowało oddaleniem powództwa w całości.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 oraz art. 108 § 1 k.p.c. Na poniesione przez pozwanego koszty złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika obliczone na podstawie § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800 ze zm.) oraz opłata skarbową od pełnomocnict